

αὐτῶν χινοῦσι τὸν θαυμασμὸν ἅμα δὲ καὶ παροτρύνουσιν εἰς τὴν δραστηριότητα.

«Ἵπάρχει τι, εἶπεν ὀρθῶς ὁ φιλόσοφος, ὠραιότερον τῆς φύσεως, ὠραιότερον τῆς τέχνης, ὠραιότερον καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, τοῦτο δὲ εἶναι ὁ τῆς ἀτυχίας ὑπερισχύων ἄνθρωπος».

Μὴ λησμονῶμεν τέλος καὶ τὸ λεχθέν ὑπὸ τοῦ Βιαντος, ἐνός τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος: «Ἀτυχὴς ὁ ἀτυχίαν μὴ φεῶν».

ΕΙΛΙΞ Σ. ΣΟΡΤΕΟΥ.

Ἡμερᾶς τὴν Πεντηκοστήν

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ἐν τοῖς δήμοις Δωρίου καὶ Αὐλώνας¹.

Τὴν παραμονὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡμερᾶς Σάββατον (Ψυχασάββατον καλούμενην), εἰς τοὺς ναοὺς ἀπαντῶν τῶν χωρίων τῶν δήμων Δωρίου καὶ Αὐλώνας, ὅπου κείνται τὰ νεκροτάφει, τελεῖται τακτικὴ λειτουργία, εἰς ἣν παρευρίσκονται ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων. Ἀπὸ πρώτας τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν στολιζονται ἀπὸ ἐψημένα κρέατα ἀρνῶν καὶ προβάτων, ἀπὸ ἄρτους καὶ οἶνου, καὶ περιστοιχίζονται ἀπὸ γυναῖκες συγγενεῖς τῶν τεθνεώτων θηνοῦσας αὐτοὺς μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας οἱ ἱερεῖς, ἐνδεδυμένοι τὴν στολὴν τῶν καὶ μεταβαίνοντες ἀπὸ τᾶφου εἰς τᾶφον, ἀναγινώσκουσι τὰς κεκανονισμένας προσευχὰς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μνημονεύουσι τῶν ὀνομάτων τῶν κεκηρυχμένων, ἅτινα σημεῖονται εἰς τεμάχια χάρτου (ψυχόχαρτου καλούμενου) μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἱεροτελεσίας ταύτης οἱ μὲν ἱερεῖς ἀπέρονται οἰκάδε, λαμβάνοντες συνήθως τὴν πλάτῃν ἐκ τῶν εὐθήμερων κρεάτων καὶ τεμάχιον ἄρτου, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν τάφων κρέατα, οἱ ἄρτοι καὶ οἱ οἶνοι διανεμόνται εἰς τοὺς ἐξωθεν τοῦ ναοῦ ἱσταμένους χωρικοὺς, οἵτινες λαμβάνοντες αὐτὰ συγχωροῦσι τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, εἶτα δὲ ἀπέρονται καὶ οὗτοι. Εἰς τὰ χωρία ὅμως Σουλιά, Βαρυπόπι καὶ Κουβελον οἱ λαμβάνοντες τὰ κρέατα κλπ. συνέρχονται εἰς τὰ περὶ τῶν ναῶν κεφαλόβουσα τῶν χωρίων τούτων καὶ ἐκεῖ εὐθυλοῦσιν. Εἰς τὴν εὐθυλίαν λαμβάνουσι μέρος καὶ αἱ πρὶν θηνοῦσαι ἐπὶ τῶν τάφων γυναῖκες, ἐκτός τῶν πρὸ μικροῦ ἀπολεσασῶν συγγενεῖς Ἡ εορτὴ αὕτη, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ροσαλιῶν», δὲν τελεῖται μόνον εἰς τοὺς δήμους Δωρίου καὶ Αὐλώνας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν Ἠλείαν, τὰς Πάτρας, τὰ Καλάβρυτα κλπ. πρὸ τινῶν δ' ἐτῶν ἤρχισε νὰ περιορίζηται εἰς ὀλίγα μέρη.

1. Οἱ δήμοι Δωρίου καὶ Αὐλώνας (τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας) περιλαμβάνουσιν 22 χωρία καὶ 1840 οἰκογενεῖς. Ἐχουσι δὲ 31 ἐκκλησίας, 4 δημοτικὰ σχολεῖα ἐν τοῖς κυριώτεροις χωρίοις καὶ ἀνα ἓνα γραμματοδιδασκαλεῖον ἐν τοῖς λοιποῖς, πληρωνομένους ἐξ ἐκάστης κοινότητος. Οἱ κάτοικοι τῶν δήμων τούτων εἰσὶν ἄλβανικῆς καταγωγῆς, καὶ σημεῖονται ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ γενναϊότητι.

Καὶ περὶ μὲν τῆς λέξεως «Ροσαλιῶν» ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι εἶναι λέξις καὶ εορτὴ ἄλβανικῆ, μνημονευομένη καὶ παρὰ τοῦ Πουκεβίλ εἰς τὴν ἱστορίαν του, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶναι παρεφθαρμένη ἡ λέξις «Ἰερουσαλήμ», καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐπιγεῖς εορτὴ τῶν Ἰερουσαλήμων ἐτελεῖτο διὰ τοὺς ζῶντας τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καθιέρωσε τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ταύτης ὡς ἐπουράνιον εορτὴν διὰ τὰς ψυχὰς.

Ἐν Κυπρισσίᾳ, τῇ 1 Ἰουλίου 1880. Δ. Π.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

τοῦ Αυτοκράτορος Αὐγούστου.

Ὁ Σουετιόνιος (βίος Αὐγούστου, κεφ. ΠΕ') καὶ ὁ Μαρτιάλος (ἐπίγρ. ΙΑ') μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Αυτοκράτωρ Αὐγούστος ἔγραφεν ἐπιγράμματα, καὶ μνημονεύουσι βιβλιάριον ἐπιγραμμάτων ὑπ' αὐτοῦ συναχθέντων.

Ἐσχάτως ὁ καθηγητὴς κ. Ἄγγελος εὗρεν ἐν χειρογράφῳ τῆς Βέρνης τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων, γεγραμμένον διὰ τῶν τιρανικῶν λεγομένων σπυριῶν, ἥτοι τῆς ἀρχαίας λατινικῆς στενογραφίας, καὶ ἀντέγραψεν αὐτὸ ὡς ἔπεται:

«OCTAVIANI AUGUSTI

Convivae! Tetricas hodie secludite curas!
ne maculent niveum nubila corda diem!
Omnia sollicitae pellantur murmura mentis,
ut vacet indomitum pectus amiciciae,
Non semper gaudere licet: fugit hora! Jocemur!
Difficile est Fatis subripuisse diem».

ὅπερ, κατ' ἔννοίαν μεταφραζόμενον, ἔσαι περίπου:

«ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡμερον χαίρει ἑταῖροι! μακρὰν τὰς δυσθύμους μερίμνας!
τὴν χρονώδη δ' ἡμέραν φρενὸς μὴ σπίαση νεφέλη!
Πᾶς ἄς, πνιγὴ μυστικὸς γογγυσμὸς εἰς τὴν ἀνήσυχον στήθη,
ὅπως φιλίας βωμὸς ἢ ἀδάμαστος μείνη καρθία.
Πρόσκαιρος εἶν ἡ χαρὰ, διαρρέουσι αἱ ὥρ' εὐθυμῶμεν!
Δὲν ὑφαίρειτ' ἐξ ὀνύχων τῆς τύχης εὐκόλως ἡμέρα.

Ἦσαν δὲ οἱ ἑταῖροι πρὸς οὓς ὁ Αυτοκράτωρ ἀποτείνεται ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ, διὰ τὸ ποσοῦτον ἀνεπίστως ἐπλουτίσθη ἡ Ῥωμαϊκὴ φιλολογία, ὁ Ἰνδίατος, ὁ Μαικίνας, ὁ Οὐάριος, ὁ Βιργίλιος καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι τοῦ Ἰνδίατος.

Ἐν Βερολίῳ, κατὰ Μάτον τοῦ 1880. Α. Β. Ρ.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δοῦκος

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχοῦ.]

478.

Καὶ αὕτη ἡ φαντασία δὲν δύναται νὰ ἐπινοήσῃ τροπαίτην ἀντιφάσεων ποικιλίαν, ὅσην φύσει πᾶσα ἀνθρωπίνη καρδιά περικλιεῖ.

479.

Μόνον τὸν ἀνένδοτον χαρακτῆρα δύναται νὰ δορυφορήσῃ γλῶσσα ἀληθῶς μελιγία· οἱ δὲ κατ' ἐπιφανείαν μελιγχοὶ συνήθως ψυχὴν ἔχουσι χαλνόν, εὐκόλως παρεφθαρμένην εἰς τραχύτητα.